

Tvangsudskrivning, der skal foregaa, af et Beløb, der skal opkræves sammen med de øvrige Skatter, staaende formodentlig paa samme Seddel som de øvrige Skatter, og som er og ikke kan opfattes som noget som helst andet end et Plus til Skatten. Man kunde med ganske samme Ret sige, at f. Eks. de nye Skatter, vi skulle til at udrede for at klare vore Militærudgifter, ikke vare Skatter, men en Forsikringspræmie, som vi skulle betale for vor nationale Selvstændighed o. s. v. Det er et af disse Spil med Ord, det er en af disse subtile Distinktioner, som høre hjemme i den middelalderlige Skolastik, men ikke have noget med Livets Realiteter at gøre, en af disse Distinktioner, som det er min sikre Overbevisning, at Befolkningen vil gennemskue. Det er min Overbevisning, at Regeringen, naar den nu kommer med den nye Tvangsforsikring og samtidig kommer med sin store Skatteplyndring, vil faa det Svar af Befolkningen, som den fortjener.

Der er endnu et enkelt Spørgsmaal, jeg et Øjeblik maa berøre, inden jeg slutter. Ved mine Udtalelser forleden har jeg været saa uheldig at vække Mishag hos nogle af de ærede Medlemmer, der særlig føle sig som Repræsentanter for Agrarerne. Det ærede Medlem fra Otterup (N. C. Rasmussen) var noget misfornøjet med min Tale, og det samme gælder det ærede Medlem fra Mariager (Moestrup), saavidt jeg husker, men det var særlig det ærede Medlem fra Sæby (Pinstруп), som følte sig ophidset over, hvad jeg havde sagt. Han fortalte, at jeg var den største Agraræder, der findes i Tinget. Han havde gjort mig den Ære at studere mit Fysiognomi, medens jeg talte, og havde fundet, at naar jeg talte om Landbrug, kom der ligefrem Glød i mit Blik og Had i min Stemme. Han mente, at jeg nærede den Opfattelse, at Landbruget burde udryddes som samfundsskadeligt. Naa, slet saa slem er jeg nu ikke, det kan jeg forsikre det ærede Medlem. Jeg har kun konstateret den Rolle, som Kærlighedsgaverne til Landbruget have spillet for Tilvejebringelsen af den nuværende finansielle Situation. Jeg har karakteriseret Tiendeloven med et skarpt, men upaatvivlelig rigtigt Udtryk, og jeg har om de direkte Tilskud til Landbruget udtrykkeligt sagt, at jeg langt fra vilde hævde, at de ikke havde gjort Nytte og haft deres Betydning for Udviklingen af vort Erhvervsliv, om jeg end paa den anden Side mente, at der kunde være sparet en Del der, uden at i

øvrigt Erhvervslivet vilde have taget kende- lig Skade derved. Det er den Forbrydelse, jeg har begaaet, og jeg skulde tro, at der maaske var endog flere af de ærede Landmænd, som ere til Stede her i Salen, der til en vis Grad ville give mig Ret.

Mit Had og Fjendskab til Landbruget tror jeg, de Herrer skulle lade være at tale om. Ingen kan nære større Respekt, ja, jeg kan godt sige Beundring for det økonomiske Kulturarbejde, som den danske Bondestand har udfoldet, end jeg, og ingen har saa uforbeholdent udtalt denne Følelse som jeg. Jeg gør ærede Medlemmer opmærksom paa, at jeg for et Aars Tid siden her i Salen udtalte følgende, som man vil finde i Folketingstidende Sp. 1299: „Jeg har nemlig, det ønsker jeg udtrykkeligt at betone her, en meget god Tro til den danske Landbostand. Jeg tror, der er noget i det Udtryk, som i sin Tid er blevet skabt, jeg tror af det ærede Medlem fra Sæby (Pinstруп), om Bondekultur, om end jeg vistnok lægger noget ind i dette Begreb, der er vidt forskelligt fra, hvad det ærede Medlem lægger ind i det.“ Og jeg har adskillige Gange baade i Blade, Tidsskriftsartikler og selvstændige Bøger givet en lignende Opfattelse Udtryk, ikke alene herhjemme, men ogsaa i Udlandet. Jeg har i fremmede Tidsskrifter skildret den Dygtighed, hvormed den danske Bondestand siden 80erne har tilpasset sig efter de særlige Produktionsvilkaar, og paavist den kulturelle Indflydelse, som den politiske Kamp, og som Grundtvigianismen har øvet paa den danske Bondestand. Ikke mindst har den kloge Udnyttelse af de Fordele, som Frihandelen yder for det danske Landbrug, fyldt mig med Respekt.

Jeg vil her gøre opmærksom paa en besynderlig Vildfarelse, som det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod ham, gjorde sig skyldig i. Han talte nemlig, som om det vilde være en stor økonomisk Fordel for den danske Landmand at komme ind under vor sydlige Nabostat og blive delagtig i den Toldbeskyttelse, som det tyske Landbrug nyder. Jeg forstod ham saaledes, og jeg tror med Rette. Men jeg kan ikke tro, at hverken det ærede Medlem eller noget andet Medlem her i Salen alvorligt mener, at den tyske Landmand gennemgaaende sidder paa en mere grøn Gren end den danske, fordi Korn, Kød og de andre Landbrugsprodukter ere beskyttede ved en Told, som virker til at gøre Jorden dyrere og Produktionsomkostningerne saa langt større for de tyske end for de danske Landmænd. Apostlene for